

Ανάπαυσον Κύριε

του Στέλιου Παπαντωνίου

Ανάπαυσον Κύριε την ψυχήν του δούλου του Θεού
 Και τάξον αυτήν εν τόπω φωτεινώ
 εν τόπω χλοερώ
 εν τόπω αναψύξεως
 Ένθα απέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός,
 Έτσι ακριβώς τα περιέγραφε κι ο ναυτικός,
 δέκα λειπά εκτός εαυτού,
 Εκεί λέει δεν έχει πουλιά, μα πολύ πράσινο,
 πολλά νερά,
 Κι ευτυχισμένοι οι νεκροί γυρίζουν εδώ κι εκεί
 Είναι και μικρά σπιτάκια, ωραία,
 Κάτι θα είδε ο Πλάτων, να μιλά για ιδέες,
 πως ο αρχιτέκτονας έχει μπροστά του την ιδέα
 Αυτήν βλέπει, έτσι λέει, την βλέπει,
 και σχεδιάζει το σπίτι εδώ κάτω,
 Αλλά το ιδανικό του βρίσκεται στον άλλο κόσμο,
 Τέτοια μέρα, Ψυχοσάββατο, οι νεκροί
 με την όραση και την ακοή τους
 βλέπουν στην εκκλησιά τα κόλλυβα,
 τους άρτους, τα κεριά,
 κι ακούν τον παπά να μνημονεύει
 Την ψυχήν του δούλου Σου Χριστέ ο Θεός ημών
 Κι εκείνος στην αιωνιότητα χαιρείται
 διπλά και τρίδιπλα
 Κάτι ξέρουν οι Πατέρες της Εκκλησίας
 Οι φιλόσοφοι, οι ταπεινοί εμείς,
 που δεν τους ξεχνούμε
 Εκεί στον παράδεισο, στον άλλο κόσμο
 Πως περιμένουν ν' ακούσουν τ' όνομά τους
 Να τους μνημονεύουμε.

Εις τ
 σπασ